

Florin CARAGIU **ziua începe pe eșafod**

în zori, primul lucru pe care-l faci
este să-ți ascunzi fața - așa te poți răni
fără milă, când derulezi filmul unei morți închipuite.
te-ncântă să te lupți cu o imagine, dar pentru asta
alegera ta devine mimată, un salt mereu amânat.

de aceea mâna mea nu poate să scrie
povestea despre definitivul unei apăsări pe buton,
suita de acte ratate și tot acest dispreț
ce-mpinge spre dezgolirea până la os,
monezile aruncate în râu
și graba de a face lucrul pe care nu-l vrei
în dosul unei perdele, ca să se spele rușinea
de a cădea în același loc din curtea școlii, în vis.

descurajarea și ura sunt două talgere
care se izbesc până ce cuvintele ajung
un zgomet de fond și ziua începe pe eșafod.
căci dezvățată de cântă, dragostea ta are ceva
dintr-un spectru care te chinuie, când cineva
are nevoie de tine și nu te încumeți să treci
peste marginea cu dinți de fierăstrău a gândului tău.

julituri

la naiba cu toate obsesiile astea mărunte
lipite pe un zmeu înălțat în văzduh
îți plângi de milă și te uiți cu coada ochiului
să vezi dacă nu e cineva prin jur să te compătimească

poezia este altceva decât o enumerare de gadgeturi
atârinate de călcăturile tale strâmbe

deși ele pot să te facă să cazi în nas
și s-o descoperi ieșind prin julituri înșorită
de o prezență neeuclidiană care te îmbată
și te face să te întrebi de ce toate problemele
care te apăsau au dispărut ca un ban cu o singură față
azvârlit din buzunarul de la piept

poezia nu e o răzbunare pe neputința
de a te îndumnezei singur, în ziua asta splendidă
tocmai bună de ieșit din tine și de mărturisit

că ești mai mic decât umbra ta
pe care calcă oamenii fără să știe că te doare
mai mult decât o rană deschisă

sufierea celui de lângă tine
te ține drept când te împinge din față moartea

și chiar dacă simți că-ți pârâie vertebrele
reziști așa privind înainte prin ea
la cuvintele înviate care rescru
un alt sistem de vecinătăți pentru trupuri

anii rotunzi

un joc de picioare rupe anii rotunzi și tufele de urzici
de jur împrejur ne strânge în cutia de rezonanță a unei
imagini

foarte curând vom avea toți aceeași vârstă

iute casele ni se vor face mici cât să încapă în intersecția
nevidă
a interioarelor rearanjate după o formă a libertății
care freacă între ele cuvintele până se-aprind
de dragostea crudă rătăcită printre noi

nimic nu se compară cu încrederea pe care ți-o dă un chip
care-ți spală sângele în mai multe ape / o seară și o
dimineată

te uiți cum mâncarea iese din inerție și îți strălucește
în gura flămândă în timp ce te arunci la pământ
să ștergi amprente de morții cu sânul de împrumut

avem atâta timp cât să ne uităm unul la altul
când soarele rulează pe sunetul prins la capete de omușori
fără teamă de molima unei fericiri neapucabile

cât somnul tău ține delfinii în aer poți să îmbraci sufletul
pe partea sărutată de suferință / nevoia de a respira
mă învață să nu te pierd în mulțime

numele tău e un ochi ascuns în mine ori de câte ori
mă trezesc aruncat la fiare de o lumină blândă

ricoșeuri

ne lovim unul de altul ca din întâmplare
pe străzi încetinite de oameni cu handicapuri

împinși de o apăsare constantă
trecem prin piețele colorate cu nuanțe de roșu aprins
și zicem: durerea din pânțec are trebuință de var,
hai să ne luăm un elan cât mai mare
pentru cârjele întinse a neputință!

sărutarea nu poate fi descuiată
fără a expune un loc fragil

moartea nu se dezamorsează
o acoperi bine cu trupul și aștepți explozia
cu împăcarea îndrăgostiților care nu au nimic de risipit
pentru că dau cuvintelor carne

și filamentul ei se mistuie în tăcere

aceștia au presimțirea stării de a te lăsa mișcat,
dar se trag înapoi sau o pierd prea ușor
din obișnuința sfărâmării de limite

tablou viu

între cauză și efect e loc de o plimbare cu barca

dacă nu ar exista frecare, am putea iubi
pe primul om întâlnit
cu familiaritatea cu care alunecăm
spre paradis

e un lucru atât de simplu
încât orice aproximare netrivială apare complexă
și chiar după rafinări rămâne coaja ce se rupe
la o simplă folosire a uneltelor

ai un loc pregătit în care apa se ridică
podul este preludiul
limitei în care oprirea devine o formă de locuire
a mișcării ce ne ține teferi

așa înțeleg pentru ce oamenii
nu mor la primele vorbe scăpate din gură
și păstrează hârtiile mult timp după ce au înțeles
că scrisul se face vizibil numai în foc

sprijinim cu tălpile rădăcinile ieșite din pământ
și durerea reține la întretăierea dintre lumi
salutul unui călător dornic să ajungă
în punctul de întoarcere

pielea tăiată mai sus de claviculă
îi ajută pe cei înecați în propria voință
să poată respira

din pânza unui tablou viu

vârtej

Dumnezeu mă privește prin ochii tăi prin gura ta îmi
spune
să încep ziua cu o tragere la țintă:

în trecut sunt inele concentrice,
zilele se-ntind în straturi, ne ung pielea iritată
de cedările în fața tăvălugului de culori

sub apă e liniște și oxigenul ne leagă de viață,
ne ține când escaladăm întunericul
și spargem capilarele cu o strângere de inimă în raliu,
spre plaja pe care adorm bancuri de pești

vrei să deschizi portiere, să creezi un vârtej,
să verifici centura de siguranță alegând primul obiect
ce-ți poate expulza sângele într-o pânză pregătită cu ulei
fierbinte

avem un dram de credință să tăiem cercul în patru
fără să tremurăm de spaima neafării centrului

acolo unde bănuim că pulsează după semnele vremii

oamenii se leapădă atât de ușor de tine
încât îi admiri pentru curajul de a ți-o lua înainte
fiindcă știi că de aici nu mai poți înainta
nici pe burtă, nici târât de lumină peste marginile bine
păzite

e cu toate acestea un loc sigur
pentru că mângâierea șterge literele strâmbe de pe corp
și lemnul de foc se vindecă prin tăiere

poem pe trepte

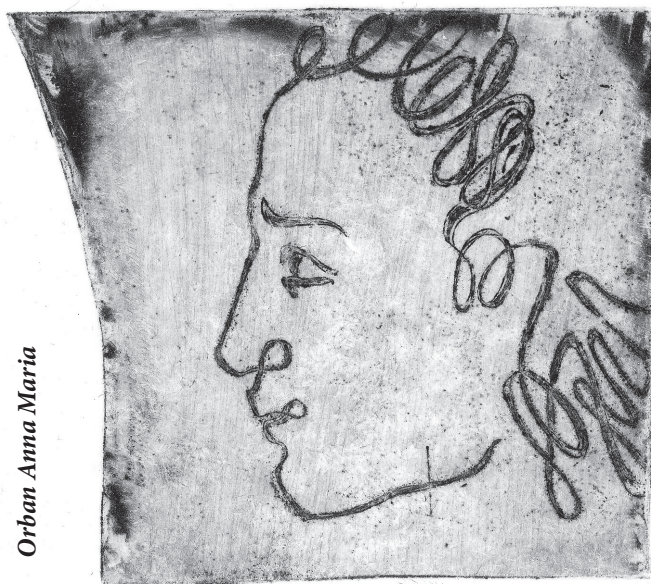
am atins întrebarea
și o lumină s-a vărsat pe trepte
ca un diluviu prezența ta a umplut spațiul
sau poate locul fiecăruia e ființa sa în expansiune
gata să scalde în abur
disprețul tatuat pe cornee
până ce îngerul va scalpa deznădejdea

tălpile păstrează căldura pe covor
lângă peretele scorjit
neputința apare cu ușurința unei dansatoare
ce-mi rotunjește corpul în trei timpi
ne tăiem unghiile
le strângem împreună și privim
sub jetul de apă
nicio moarte nu-i mai durabilă
decât penumbra din falduri
după oprirea în loc

abisul durează cât dăm foaia
când presimțim capătul deja încarnat
cine ești/ chiar așa

numele tău mi-a prelins licoarea pentru orbi
ne înclinăm în fața lucrurilor
în care au rămas mâinile celor prinși de întuneric

lipesc o bucată de atri
pe visul aruncat în sus la prima cădere

Orban Anna Maria